

de vroege
leiland heeft
gewonden.

elde zijn te
beloofte van
istius steeds
chtigheid en

rharen naam
reld voor te
nder te ver-
l van haat,

gens andere
nover de af-
en de aan-
lacht wijzen

e algemeene
en. De raak
hulp: zullen
geven?

et schenken;
i moge Zijne
ijkt.

Compagnie.

er uit Nun-
i adres is:
eitung. Bar-

KEIZER.

kegezag.

rehalte van
iltesbehalve
den eisch
broeder en

t, bijna en-
artikel in

e melodien
hebben opge-
agd kunnen
edig genoeg

staats in de
ori-er maar
in ook ver-
in, vloeiend

veraden de
kloonaarden
in de per-
meenen te

agd komen
les Heeren
gezien de

organisten
nieuwe wel-
Christelijken

verder een
aan het slot
worden der-
ingsgedachte

e afsluiting

van deze
g aansluiten
ria en Za-

a overtuigt
k van Her-
nd onthaal

fbare koste-
gewicht in
en en zullen
voorstellen"

ruiken.

ram Jr.

vraagd.

elijk Vroo-
voor ver-

vóór jaren
het heeft

ondenbond
rming van
erniseering

de van de
examinandi
te houden
en bij den

alf of een
r van begin-
het gehou-
ert in den

t. Menigeen
ik kan be-
gevolgen
te van om

wordt het
daat, wien
best door
den en af-
p gewonnen
in opzetten,

zoo, dat de kans op succes al geringer wordt.

Waarlijk, de examinatoren mogen er zich wel gedurig diep van doordringen dat die examinandi daar niet zitten om hunnentwille, maar dat zij zelve daar aanwezig zijn ter wille van de e!

De hoofdpersonen op zoo'n dag zijn niet de anderen maar de jonge menschen!

Geheel in strijd met deze gedachte is het feit, dat het voorkomt, dat de examinatoren 'smorgens onthaald worden op koffie en 'smiddags op thee, terwijl de examinaand zich tevreden mogen stellen met den geur alleen! Terwijl een kop koffie of thee juist voor deze laatste zoo'n weldaad zou zijn!

Uit een dergelijke regeling spreekt een gemis aan medegevoel, een tekort om zich elkaars positie in te denken, die men bij christelijke inrichtingen allermint zou verwachten.

O, ik weet wel, er zijn gunstige uitzonderingen. En de Staatscommissie heeft meermalen hare hooge ingenomenheid uitgesproken met de gemiddelde gewoonte, die hier en daar in ons land aan christelijke inrichtingen bestaat, om tijdens een korte pauze aan allen die bij het examen betrokken waren, hetzij men dit mocht afnemen of moest afleggen, aan allen zonder onderscheid, al naar het uur van den dag dit meebrengt, koffie met koek of thee met biscuit rond te dienen.

En dan stonden de heeren eens op van achter de groene tafel en maakten van de gelegenheid gebruik om even tusschen de rijen der slachtoffers door te wandelen en hier en daar een woord van opbeuring, een woord van bemoediging of een grapje te plaatsen.

Ik zou willen, dat die goede gewoonte aan al onze christelijke inrichtingen ingevoerd werd. Het is een kleine vriendelijkheid, een aardige tegemoetkoming tegenover bezwaarden van geest. En het resultaat zal de moeite loonen.

De onkosten? Ach, die zijn zoo gering, dat er eigenlijk niet over gesproken behoeft te worden. Maar desnoods kan men het examengeld der geslaagden met enkele kwartjes verhoogen, dan behoeven de teleurgestelden daarmee niet eens lastig gevallen te worden.

Ik doe dus hier openlijk een beroep op de inschikkelijkheid en warmhartigheid van Rector en Directeur van Gymnasium of Hoogere Burgerschool om bij de eindexamens te zorgen voor koffie en thee, ook voor de leerlingen die bij het examen betrokken zijn.

Koffie met koek, en thee met biscuits. Met nader ben ik niet tevreden.

Het examen zal er des te beter door gaan. Daarvan kan men zich verzekerd houden!

A. M.

••

De ondevos.

Al stellen we den eisch onze krachten in den strijd tegen de anti-christelijke stroomingen niet te yerspillen op Rome, toch blijven we een waakzaam oog houden tegenover den Roomschen vos, die wel eenige haren verliest, maar niet zijn streken.

In de „Open Poort“ is uit „Zonneland“ (voor de katholieke Jeugd) overgenomen een stuk, dat weer heel bar is. In den hemel is een waterleiding gemaakt, om de aarde precies op tijd van regen te voorzien. Een paar ondeugende engeltjes hebben de kranen opgezekt, en nu is er ontijdig te veel regen op aarde gevallen. De boosdoeners worden betrapt!

Sint-Pieter stond stom van verbazing!

„Maar... sedert bijna vijf weken, hebben we de waterleiding niet meer aangevoerd, laat staan van regen laten vallen!...“

„Zie dan toch, daar regent het weer!“ onderbrak hem de engel. „Kom dan even buiten, Meester Petrus, neem uwen nieuwen verrekijker eens vast en kijk eens naar de aarde. Ge zult zien, dat ik niet overdrijf.“

De goede Sint deed het haastig. Hij schouwde lang naar beneden en merkte al die onmetelijke schade door het overvloedig water aangericht. Plots viel hem een gedachte te binnen. Vlug vatte hij den engel bij den arm en stormde met hem naar de machienkamer. En... zijn verwachting kwam niet bedrogen uit: hij betraptte de kleine kapoenen, die zoo juist het laatste water lieten vloeien, op heeterdaad.

Toen was hij toch kwaad! Hij sprak de veraste engelen met strenge woorden toe; en toen slechts zagen zij in dat zij verkeerd hadden gehandeld. Dat zij iets hadden gedaan dat ongeoorloofd was, ja, dat wisten zij wel; maar van de aangerichte schade hadden de Duimelingetjes zelfs geen vermoeden.

Bevend vielen ze allen op de knieën, Sint-Pieter draaide den sleutel om, trok hem af en ging naar den lieven God.

Toen hij Hem met veel klagen de streek van de kleinen had uiteengedaan, begon de lieve God goedig te lachen en Hij sprak met milden ernst:

„Hebt gij vergeten, Petrus, dat ik alwetend ben en dat er niets zonder Mijnen wil geschiedt? Dat zon of regen uitzenden alleen in Mijne hand

ligt? Dat Ik het recht heb de goeden door het lijden te beproeven en de boozen te straffen? Dat Ik de menschen kinderen, spijts al hunnen ondank, toch allen zoo oneindig veel bemis, en al het kwaad weer ten goede kan keeren, vooral voor degenen, die Mij beminnen en dienen?“

Sint-Petrus zag den lieven God lang aan en zijn blik werd week en vol deemoed.

„Vergeef mij, mijn Heer en Meester, dat ik daar allemaal op gepasten tijd niet aan gedacht heb; — ik zal het nimmer vergeten!“

Met een lieven lach op de lippen, reikte de hemelsche Vader hem de hand.

„Maar wat zullen we nu met de kleine schelmen doen, — zullen ze zonder straf weggaan!“ vroeg Petrus hierop.

„Kom, laat ons eens aanzien,“ zei de lieve God.

Zij gingen naar de waterkamer, en Sint-Pieter ontsloot de deur. Zoo na, en hij had luidop gelachen; ook de Hemelvader glimlachte; de gansche schaar lag op de knietjes, allen... met Goudblondje en Zwartelok vooraan. Weenend staken zij nu de handjes omhoog, en dikke tranen, zoo groot als parels, rolden over hun rozige wangjes.

„Sta op!“ zei de lieve God en lachte de kleinen goedgunstig toe. „Ik weet dat ge waarlijk spijt over uw bedreven kwaad hebt, en dat gij echt besloten zijt niet meer ongehoorzaam te zijn. Belooft aan Sint-Petrus zulke dingen niet meer te doen, buiten zijn weet en zijn toestemming, en gaat dan heen, en weest weer vroolijk.“

Jubelend sprongen de engeltjes op en deden zooals de Heer het verlangd had. En Goudblondje en Zwartelok keken zoo innig met hun roodbekren oogjes tot den Hemelvader op, dat deze Zijne handen zegnend op hun krullockpous legde.

En als ze dan schuw en schuchter tot Sint-Pieter oploeden, — wien zij toch zoo dicht aan 't hart lagen, alhoewel hij zich dikwijls zoo streng toonde, — dan hief deze die twee kleine boosdoeners hoog boven het hoofd, zoodat ze van plezier begonnen te kraaien en te gichelen, en juichend met hun vleugeltjes fladderden.

Dan zette hij ze weer op hun voetjes neer, en zei norsch: — maar 't was gemaakt! — „Op nu, pakt u weg, kleine stoutertjes!“

••

Een nieuwe spruit.

Dankbaar begroeten we een nieuw orgaan van een nieuwe vereeniging.

Tot dusver waren onze reisbehoefte menschen, wanneer zij aan reisgezelschappen wilden deelnemen, grootendeels aangewezen op „neutrale“ organisaties, die niet rekenen met onze overtuiging, welke wij ook op reis niet mogen verloochenen.

De Nederlandsche Christelijke Reisvereeniging heeft een prijsje verdiend om haar moedig initiatief.

Aan het inleidend artikel van haar orgaan „Ons Reisblad“ (den Haag, Prinsegracht, 15) ontleenen wij het volgende:

Een kind moet leeren staan, loopen, zien, bewonderen, aanbidden.

Zoo ook de mensch. Zoo ook de Christen.

Hij moet leeren zien. Hij moet leeren bewonderen. Hij moet leeren aanbidden.

Daartoe een leerschool te zijn; aan velen voor dat onderwijs de gelegenheid te bieden; te trachten ze met vrucht dat onderwijs te doen volgen; ze op te leiden tot de aanbidding Gods, in de bewondering van de Scheppings-schoonheden, het is het doel, dat de Ned. Chr. Reisvereeniging met haar kleine kracht, in trouw aan het beginsel, wil nastreven.

Hiervoor heeft ze noodig aller steun. Ze heeft noodig onderwijzers en leerlingen. Ze heeft noodig leiders en die geleid worden. Beide zijn noodig. Voor beide is er plaats.

Er is plaats voor allen, die het christelijk beginsel aanvaarden, die daarnaar willen leven; die bij dat licht natuur en kunst willen zien.

Er is plaats voor allen, die hebben geleerd telkens weer vanaf het schoon der aarde op te blikken tot Hem, die ook in de Volheid van alles wat schoon is, wat lieflijk is en wat wél luidt.

Leeren we zoo zien en bewonderen, dan zal de tempel der natuur en de tempel van de kunst ons zijn een voorportaal van den Hemelschen tempel, waarin de lofzang niet zal zwijgen en het reukwerk der aanbidding eeuwig zal opstijgen.

B. W.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN.

Mijnheer de Redacteur.

„Het Verzekeringsblad voor Nederland en België“ van 1 December 1922 ligt voor me. Het hoofdartikel draagt het opschrift: „Het bevorderen van geestelijke en zedelijke belangen door stoffelijke middelen“ en begint met er op te wijzen, dat degenen, die van godsdienst niets willen weten, soms de religie hooger

stellen dan zij, die het altaar bedienen en juist in die hunne bediening een steun vinden om hunne portemonnaie-belangen, of die van hun vriendjes te bevorderen.

In genoemd blad van 16 December 1922 werd gewezen op de aanbevelingen door een Pater en een Pastoor van een paar z.g. Spaarkassen, speciaal voor R.K., die volgens die heeren de geestelijke belangen van hun kerk en geloof konden dienen en bevorderen door in de aanbevolen Spaarkassen deel te nemen.

Ik kan me voorstellen, dat van R.K. zijde zulks werd en wordt gedaan, maar dat in onze Geref. kringen dergelijke praktijken voorkomen, werd door mij nimmer verondersteld en geloofd. Doch het tegendeel blijkt.

Ds. O. wil in den predikantennoed voorzien en acht daarom een middel, zijn medewerking te verleenen voor de plaatsing van 300 aandelen van f100.— rentende 6 pct. ten bate van de Verzekering Maatschappij „Boerhave“ te Den Haag. Worden deze aandelen geplaatst door middel van de circulaire van Ds. O., dan zal het volle bedrag der procenten, dat voor het plaatsen der aandelen door de Boerhave gegeven wordt, bestemd worden om de studiekosten van een jongeling, die Geref. predikant wenschte te worden, te verlichten en daardoor diens opleiding mogelijk te maken.

Dat deze hulp of steun zeer gewenscht is volgt uit een aanbeveling van nog 4 Geref. predikanten, waarin wordt medegedeeld, dat ze de steunaanbieding gaarne aanbevelen voor de opleiding van den gymnasiast.

Ds. O. zet uiteen in die circulaire, in de eerste plaats de wenschelijkheid der plaatsing dezer aandelen in het belang van „de Boerhave“ waarvan Directeuren en Commissarissen schier uitsluitend de Chr. beginselen van harte zijn toegedaan.

Maar bovendien (ik citeer) helpt gij een jongeling die Geref. predikant wenschte te worden de kosten van zijn studie verlichten en deze mogelijk maken. En onze Geref. Kerken, die onder den predikantennoed gebukt gaan, bewijst ge een dienst, terwijl dan tevens de komst van Gods Koninkrijk en de eere Zijns naams er door wordt bevorderd.

Tot zoover ds. O.'s circulaire.

Of nu werkelijk de eere van Gods Naam er door wordt bevorderd is voor mij nog een vraag.

Maar dit weet ik wel, dat de naam van Gods volk in het „Verzekeringsblad“ naar aanleiding van het schrijven van Ds. O. door het slijk wordt gesleurd. Met niet weinig sarcasme wordt het optreden van geroemden predikant gehekeld.

En terecht m.i. Onze predikanten moeten zulks niet doen. Zelf ben ik werkzaam in het Verzekeringsbedrijf waar al dergelijke aanbevelingen en circulaire onder de oogen komen van hen, die het met den godsdienst niet zoo nauw nemen. En als men weet, dat het uitkomen voor ons beginsel op de kantoren tegenwoordig een taak is die niet medevalt, zal zulks nog worden verzwaaard als onze eigen menschen den ongelooften middelen in handen spelen, waardoor ze met recht ons kunnen aanvallen en bespottelijk maken.

Laten wij en vooral onze predikanten toch geen ergernis geven.

Dankend voor de plaatsruimte.

Hoogachtend,

Uw dw. dur. en br.

L.

Paterdrecht.

CORRESPONDENTIE.

Beleefd verzoek aan onze abonnees. Vooral in de zomermaanden komt het herhaaldelijk voor, dat ons adresveranderingen worden opgegeven, waarvan enkele weken later blijkt, dat zij slechts tijdelijk waren bedoeld.

Ten gerieve onzer administratie verzoeken wij beleefd, indien de verandering van tijdelijken aard is, (b.v. vacantie-adres) dit reeds dadelijk bij de opgave te vermelden.

DE UITGEVERS.

KERKNIEUWS.

GEREFORMEERDE KERKEN.

Tweetal 1e:

Scherpenzeel: L. van Loon te Aarlanderveen en K. v. d. Veen te Vreeswijk.

Beroepen te:

Brielle en Tinte: P. van der Spek, cand. te Voorburg.

Kooten: H. Knoop te Schouwerzijl.

Naarden: J. E. Vonckenberg, em. pred. te Amerfoort.

Oostkapelle en Scharendijke: E. Douma, cand. te Den Haag.

Schipluiden: Dr. D. J. van Katwijk te Zwanmerdam.

Sexbierum: J. van Loo te Mijdsrecht.

Twijzel: E. Douma, cand. te Den Haag.

Wansveld c.s.: T. L. Kroes te Werkum.

Bedankt voor:

Borger: D. B. J. v. d. Molen te Oosterveer (Fr.)

Emmercompascuum: J. E. Vonckenberg, em. pred. te Amerfoort.

Kong-Zaandijk: G. J. Goede te Westraan.

Nieuw-Vennep: J. Ubbels te Varseeveld.

Uithoorn: H. H. Schoemakers te Kampen.

Onder de betere
fabrikaten
behoort

HET HOFBERG-ORGE

door zijn hoge
muzikale eigenschappen
tot den eersten rang.

Firma A. DE ZEEUW (N. G. Klijn)
:- Rosestraat 42a - Rotterdam -: